

вѣчеството, ни що е правда. Причината, която накара и шурейнятъ ми да земе пушката си и да върви слѣдъ мене, бѣше слѣдующата. Стоянъ имаше четири брата, изъ които единътъ бѣше бакалинъ и наричаше са Тодоръ. Веднашъ той са скаралъ съ нѣколко души турци, които отъ ядъ му строшиде кракътъ. Тодоръ пролѣжа цѣли двѣ години и похарчи около 20,000. гр. Стоянъ поиска да отмъсти за брата си и уби двамина отъ гореказанните злодѣйци. Другите турци померисаха каква е работата и тѣрѣха случай да убиятъ и него. Съ нашата „вѣрна и зговорна дружина“ са сжедвни и Георги Трѣнчинъ, който бѣше родомъ изъ Сливенъ, но живѣше въ Добруджа. Георги бѣше старъ хайдутинъ. Когато са намѣрихме съ него и когато го попитахме дѣ сж старите войводи, то той ни разказа, че Димитаръ Балачлията е хванатъ. Слѣдъ малко време ние сжбрахме цѣла чета юнаци, и захванахме да са разхождаме по горите и по планините. Георги бѣше избранъ за войвода. И така, почти сичкото лѣто презъ 1858. година ние хайдутувахме; но не можѣхме да направиме нищо важно, защото още бѣхме млади и неопитни. Дойде и есенъ. Трѣбаше да са тѣрси зимовище. Станахме отъ Сливненските планини и дойдохме въ Шуменъ, изъ Шуменъ въ Кйостендже, а отъ тамъ сѣки изъ насъ зави крайнятъ си на кадѣто намѣри за нужно. Азъ и Стоянъ отидохме въ Тулча, а отъ тамъ въ Браила. Въ 1859. година азъ и Стоянъ намислихме да сжберемъ по-опитна и по-голѣма дружина. Изъ Браила ние преминахме въ България презъ Хърсово. Разбира са, че ние си ц-